

paa igjen. Den ærede Ordfører for Mindretallet kom nu atter med sin Tillid; han har Tillid til vore Efterkommere. Jeg haaber, at de vilde være bedre end vi — det haab kan man jo nære uden at krænke Nogen — men jeg vil i ethvert Fald tillade mig at nære en beffeden Frygt for, at vore Efterkommere skulle raisonnere saaledes, som det ærede Medlem mener, og saa kan Tilliden kun lidt hjælpe. Sagen er imidlertid den, at det slet ikke er sagt, at Forholdet vil stille sig saaledes, at det ikke vil gaae godt. Ingenlunde, det er netop Ulykken; det er det overmaade Fortvivlede ved det Hele; det er det Værste, at det maastee gaaer rigtig strygende, men saaledes, at det, der er det Sande og Væsentlige ved Kunsten, stryges bort. Da er der ikke Tale om at gjøre Noget fra Statens Side; naar der ikke bliver Spørgsmaal om, at den skal give Penge til, vil Ingen sige: Lad os gjøre det om igjen. Det er min Mening, og dermed kan jeg slutte, at det hele Forslag er bygget paa en saa lidet sand, paa en saa svigefuld Grund, at jeg virkelig ikke kan troe, at Thinget for Alvor vil gaae ind derpaa. Jeg kan ikke tænke mig, at denne eller nogen anden dansk Rigsdag skulde gaae ind paa et saadant Forslag, skulde uden nogenformelst tvingende Grund bortstøde og priisgive en Institution, som nu gennem en heel Række Slægtfølger har havt — det maae Alle indrømme — en overordentlig stor Betydning for Udviklingen af det danske Sprog og den hele danske Litteratur, og som har havt sin væsentlige Andeel i at give det danske Folk dets aandelige Physiognomi. Jeg troer, at vi mindst bør gjøre dette paa en Tid, da det dog maa erkjendes, at der er al Opfordring til at bevare og værne om det Gode, hvoraf vi nu ere i Besiddelse, navnlig naar dette Gode er af en Natur som dette; saaledes at det kan bidrage Meget til baade at styrke og at udvikle vor hele Ciendommelighed som Nation.

Winther: Det er i det Hele taget vanffeligt at tage Ordet efter et saa begejstret Foredrag som det, vi nys hørte om den Sag, her foreligger, og Forholdet er meget ugunstigt for den, der vover at tale i en anden Retning end den, der netop nu sidst lod fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste

Balgfreds (Hall). Den ærede Rigsdagsmand afviste den Tanke, at denne Sag kunde have nogen politisk Betydning; han sagde, at det vilde være urigtigt at lade den blive til Gjenstand for politiske Partikampe, og han afviste ligeledes den Tanke, at her skulde foreligge et Kjøbenhavns Spørgsmaal. Jeg er imidlertid af den Anskuelse, at det ærede Medlem ikke i den Henseende har fremstillet Sagen rigtig for os, og jeg vil tillade mig med et Par Bemærkninger at imødegaae selve dette hans Standpunkt. Jeg troer fremdeles, at det endnu staaer ubeviist, at man ved at gaae over til en anden Bestyrelsesform for Theatret skulde tilintetgjøre dette eller berøve Folket det Udvillingsmiddel, som det deri kan have. Det ærede Medlem sagde: Lad os overveje, hvad Theatret har været for det danske Folk i de sidste Hundrede Aar og lad os tænke os, hvad Støtte det har været under det Tryk, hvorunder vort lille Folk i saamange Henseender har lidt. Det er Ord, som i høi Grad maae vække Opmærksomheden; men er det da vist, at der, fordi den Bestyrelsesmaade, som nu følges, opgives, derfor skal indtræde et virkelig Nationaltab, saaledes, at Theatret faaer en Retning, som er under den, hvori det hidtil er gaaet, hvorved det faaer en ringere Indvirkning paa Folket, end det hidtil har havt? Er det desuden vist, at de Virkemidler for Folkets Udvikling, som nu bestaae, netop ere de, der til alle Tider vilde være rigtige, og hvortil der er Trang? Er der Trang til en vis Slags Udvillingsmiddel, er det min Overbeviisning, at den evige Lov, som det ærede Medlem paakaldte med Hensyn til Pengemændene ogsaa vil gjøre sig gjældende i dette Forhold. Folkets Trang tilfredsstilles ved Folket selv, det finder Midler til at hjælpe sig ud af sin Trang, naar det overhovedet er et Folk, der har nogen Livskraft i sig; derpaa stoler jeg. Jeg stoler ikke i denne Henseende paa den ærede Kultusminister og den nuværende Regjering eller paa den Kjøbenhavnske Befolkning; men jeg stoler paa, at der er en Nødvendighed for at finde Midler til at udvikle sig tilstede i et Folk, som, netop paa Grund af, at det har været saa trykket, er saa levende, som det danske Folk nu er; derfor imødeser jeg trostigt, at